

- 3) Vai ar Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīvas 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos 6. un 7. pantu ir saderīga patērētāju līgumā ietvertā noteikuma par procentu likmes minimumu spēkā neesamības, kas atzīta šī noteikuma negodīguma dēļ, atpakaļejoša spēka ierobežošana tādēļ, ka pastāv būtisku traucējumu risks, kas ietekmētu publisko ekonomisko kārtību, un ka ir konstatējama laba ticība?
- 4) Ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, vai saistībā ar individuālu prasību, kas celta par patērētāju līgumā ietvertā negodīga noteikuma atzīšanu par spēkā neesošu, ar Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīvas 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos 6. un 7. pantu ir saderīgs tas, ka tiek prezumēts būtisku traucējumu risks, kas ietekmētu publisko ekonomisko kārtību, vai arī, pretēji, šis risks ir jāaplūko un jāizvērtē, ņemot vērā konkrētus ekonomiskos datus, no kuriem izriet, ka negodīga noteikuma spēkā neesamības atpakaļejošs spēks ietekmētu makroekonomisko situāciju?
- 5) Saistībā ar individuālu prasību, kas celta par patērētāju līgumā ietvertā negodīga noteikuma atzīšanu par spēkā neesošu, vai ar Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīvas 93/13/EEK [par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos] 6. un 7. pantu ir saderīgs tas, ka tiek izvērtēts būtisku traucējumu, kas ietekmētu publisko ekonomisko kārtību, risks, ņemot vērā ekonomiskās sekas, ja liels patērētāju skaits, iespējams, cels individuālas prasības? Vai, gluži pretēji, šis risks ir jāizvērtē, ņemot vērā finansiālo ietekmi uz tautsaimniecību, ko rada konkrētā patērētāja celtā individuālā prasība?
- 6) Ja atbilde uz trešo jautājumu ir apstiprinoša, vai ar Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīvas 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos 6. un 7. pantu ir saderīgs tas, ka tiek abstrakti aplūkota pārdevēja vai piegādātāja rīcība, lai izvērtētu tā labu ticību?
- 7) Vai, gluži pretēji, šī laba ticība ir jāaplūko un jāizvērtē katrā konkrētā gadījumā, ņemot vērā, kā pārdevējs vai piegādātājs konkrēti rīkojies, noslēdzot līgumu un iekļaujot tajā negodīgo noteikumu, atbilstoši Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīvas 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos 6. panta interpretācijai?

⁽¹⁾ OV L 95, 29. lpp.

Prasība, kas celta 2015. gada 6. augustā – Eiropas Komisija/Itālijas Republika

(Lieta C-433/15)

(2015/C 354/25)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – P. Rossi, D. Nardi, J. Guillem Carrau)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- a) atzīt, ka, nenodrošinot, ka papildmaksājums par ražošanas daudzumu, kas Itālijā saražots, pārsniedzot valsts kvotu, no pirmā tirdzniecības gada, kurā papildu maksājums faktiski tika piemērots Itālijā (1995./1996. gads), līdz pēdējam tirdzniecības gadam, kurā Itālijā bija ražošanas pārpalikums (2008./2009. gads), tiek faktiski iekasēts no individuālajiem ražotājiem, kuri ir veicinājuši katru attiecīgo ražošanas pārprodukciju, un to, ka tiešo pārdevumu gadījumā pircējs vai ražotājs, saņemot paziņojumu par maksājamo summu, samaksā minēto maksājumu atbilstošā termiņā, vai, ja maksājums nav ticis samaksāts noteiktajā termiņā, tas tiek reģistrēts un, iespējams, iekasēts piespiedu kārtā no šiem pircējiem vai ražotājiem, Itālijas Republika nav izpildījusi atbilstošajos Savienības tiesību aktos, kas piemērojami attiecīgajos tirdzniecības gados, un it īpaši Regulas (EEK) Nr. 3950/92 ⁽¹⁾ 1. un 2. pantā, Regulas (EK) Nr. 1788/2003 ⁽²⁾ 4. pantā, Regulas (EK) Nr. 1234/2007 ⁽³⁾ 79., 80. un 83. pantā, kā arī saistībā ar Komisijas īstenošanas noteikumiem – Regulas (EK) Nr. 536/1993 ⁽⁴⁾ 7. pantā, Regulas (EK) Nr. 1392/2001 ⁽⁵⁾ 11. panta 1. un 2. punktā un, visbeidzot, Regulas (EK) Nr. 595/2004 ⁽⁶⁾ 15. un 17. pantā paredzētos pienākumus;

— b) piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam Komisija norāda, ka saskaņā ar Itālijas iestāžu sniegtajiem datiem vai katrā ziņā saskaņā ar datiem, kas ir iegūti pirmstiesas procedūrā, atgūstamā papildmaksājuma apmērs ir 1 343 miljoni euro. Faktiski atgūtā papildmaksājuma kopējais apmērs ir aptuveni 282 miljoni euro no kopējās summas aptuveni 2 305 miljoni euro, kas bija jāieķasē laikā no pirmā tirdzniecības gada, kurā Itālijā tika formāli ieviesta papildmaksājuma sistēma (1995./1996. tirdzniecības gads), līdz pēdējam tirdzniecības gadam, kurā tika reģistrēts ražošanas pārpalikums (2008./2009. tirdzniecības gads). Pēc maksājumu plānos ietverto summu (469 miljoni euro) un par neatgūstamām atzīto summu (211 miljoni euro) atskaitīšanas attiecība starp faktiski iekasēto maksājumu un joprojām iekasējamo maksājumu, atskaitot summas, kas ir maksājumu plānu priekšmets un par neatgūstamām atzītās summas, ir 21 %. Būtībā faktiski atgūtās summas veido mazāk nekā ceturto daļu no summām, kas argumentētajā atzinumā norādītajā datumā joprojām ir jāatgūst.

Komisija apgalvo, ka faktiski atgūto summu procentuālais īpatsvars attiecībā pret summām, kas ir jāmaksā par katru attiecīgo tirdzniecības gadu, atskaitot summas, kas ir maksājumu plānu priekšmets un par neatgūstamām atzītās summas, liecina par papildmaksājuma piemērošanas sistēmas neefektivitāti, ciktāl tā attiecīgajos laikposmos parasti bija zem 21 %, neraugoties uz to, ka argumentētajā atzinumā norādītajā termiņā bija pagājuši vairāk nekā pieci gadi kopš pēdējā tirdzniecības gada beigām, kurā Itālijā bija reģistrēts ražošanas pārpalikums.

Attiecībā uz Itālijas izvirzīto pamatojumu, saskaņā ar kuru maksājuma veidā maksājamo summu faktisko atgūšanu bija traucējušas vairākas vēl joprojām notiekošas tiesvedības, kuras parādnieki bija ierosinājuši attiecībā uz samaksas pieprasījumiem, Komisija ir iesniegusi datus par faktiski atgūtajām summām attiecībā pret vēl atgūstamajām summām, saistībā ar kurām attiecīgie maksājumi nav tikuši apstrīdēti, par katru attiecīgo tirdzniecības gadu. Šie dati liecina, ka no kopējā maksājamā apjoma aptuveni 1 068 miljonu euro apmērā ir tikuši atgūti tikai 241 miljoni euro, kas atbilst 23 % no summas, kas var tikt pieprasīta, saistībā ar ko nepastāv nekāds pamatojums.

Tā kā papildmaksājuma mērķis ir novērst tādu piena ražošanu, kas pārsniegtu valsts references daudzumu, ilgstošā nespēja iekasēt tik lielas summas 20 gadus pēc ražošanas kvotu sistēmas ieviešanas Itālijā un sešus gadus pēc pēdējā Itālijā reģistrētā valsts references daudzuma pārsnieguma, ir radījusi papildmaksājuma sistēmas lietderīgās iedarbības zudumu, ko tai bija piešķīris likumdevējs, par ko liecina arī tas, ka valsts references daudzums tika atkārtoti pārsniegts visos tirdzniecības gados laikā no 1995./1996. līdz 2008./2009. gadam.

Komisija apgalvo, ka nespējas atgūt tik lielas summas saistībā ar papildmaksājumu pamatā ir konkrētas Itālijas Republikas pieļautas nolaidīgas darbības, kas izskaidro papildmaksājuma piemērošanas shēmas neefektivitāti Itālijā attiecīgajā laikposmā.

Pirmkārt, leģislatīvā neskaidrība, kas bija raksturīga Itālijas ieviešanas noteikumiem, izraisīja kavēšanos maksājumu sistēmas efektīvā ieviešanā Itālijā un pārmērīgi lielu skaitu tiesas procesus, kuru rezultātā maksājumu apturēšanas dēļ, ko valsts tiesas bija uzdevušas veikt kā aizsargpasākumu, tika traucēta maksājuma iekasēšana.

Otrkārt, Itālija nav efektīvi izmantojusi visus administratīvos mehānismus, kas bija pieejami maksājuma veidā maksājamo summu efektīvai piedziņai, kā, piemēram, ieskaitu. Iespēja veikt iekasējamo maksājumu un atbalsta, kas piešķirams atbilstoši kopējai lauksaimniecības politikai, ieskaitu tika ieviesta neefektīvi un novēloti un vēl joprojām spēkā ir Itālijas tiesību akti, kuri kavē šīs shēmas ieviešanu.

Treškārt, pēc Likuma 33/2009 stāšanās spēkā piedziņas procedūras lielākajā to daļā nebija iespējams veikt, jo nepastāv ieviešanas noteikumi vai vienošanās starp iestādēm un iesaistītajām struktūrām, kas ir nepieciešami šo procedūru īstenošanai.

Ceturtkārt, Komisijai ir acīmredzams, ka, ņemot vērā metodoloģiskās kļūdas, kuras bija pieļāvušas par piedziņu atbildīgās iestādes, summas, kas ir atgūstamas, kļūdaini ir tikušas atzītas par neatgūstamām, tādējādi radot papildu trūkumus saistībā ar papildmaksājuma iekasēšanas efektivitāti.

- ⁽¹⁾ Padomes 1992. gada 28. decembra Regula (EEK) Nr. 3950/92, ar ko ievieš papildmaksājumus piena un piena produktu nozarē (OV L 405, 1. lpp.).
- ⁽²⁾ Padomes 2003. gada 29. septembra Regula (EK) Nr. 1788/2003, ar ko nosaka maksājumu piena un piena produktu nozarē (OV L 270, 123. lpp.).
- ⁽³⁾ Padomes 2007. gada 22. oktobra Regula (EK) Nr. 1234/2007, ar ko izveido lauksaimniecības tirgu kopīgu organizāciju un paredz īpašus noteikumus dažiem lauksaimniecības produktiem ("Vienotā TKO regula") (OV L 299, 1. lpp.).
- ⁽⁴⁾ Komisijas 1993. gada 9. marta Regula (EEK) Nr. 536/93, ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus papildmaksājuma piemērošanai par pienu un piena produktiem (OV L 57, 12. lpp.).
- ⁽⁵⁾ Komisijas 2001. gada 9. jūlija Regula (EK) Nr. 1392/2001, ar ko nosaka sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 3950/92, ar kuru ievieš papildmaksājumus pienam un piena produktiem (OV L 187, 19. lpp.).
- ⁽⁶⁾ Komisijas 2004. gada 30. marta Regula (EK) Nr. 595/2004, ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērojama Padomes Regula (EK) Nr. 1788/2003, ar ko nosaka maksājumu piena un piena produktu nozarē (OV L 94, 22. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2015. gada 13. augustā iesniedza *The Labour Court* (Īrija) –
*Dr David L. Parris/Trinity College Dublin, Higher Education Authority, Department of Public Expenditure
and Reform, Department of Education and Skills***

(Lieta C-443/15)

(2015/C 354/26)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

The Labour Court (Īrija)

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Dr David L. Parris*

Atbildētāji: *Trinity College Dublin, Higher Education Authority, Department of Public Expenditure and Reform, Department of Education and Skills*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tāda arodnodrošinājuma pabalstu shēmas noteikuma piemērošana, kas ierobežo pārdzīvojušā laulātā pensijas izmaksu shēmas dalībnieka pārdzīvojušam partnerim reģistrētajās partnerattiecībās starp divām vienāda dzimuma personām pēc dalībnieka nāves ar prasību, ka dalībniekam un viņa pārdzīvojušam partnerim bija jāreģistrē partnerattiecības līdz dalībnieka 60 gadu vecuma sasniegšanai, gadījumā, ja saskaņā ar valsts tiesībām viņiem nebija atļauts stāties reģistrētajās partnerattiecībās starp divām vienāda dzimuma personām pirms dalībnieka 60 gadu vecuma sasniegšanas un ja dalībniekam un viņa partnerim pirms tam bija ilgstošas un ciešas partnerattiecības, rada diskrimināciju dzimumorientācijas dēļ pretēji Direktīvas 2000/78/EK ⁽¹⁾ 2. pantam?

Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

- 2) Vai arodnodrošinājuma pabalstu shēmas pabalstu sniedzēja rīcība, ierobežojot shēmas dalībnieka pārdzīvojošā partnera reģistrētajās partnerattiecībās starp divām vienāda dzimuma personām tiesības pretendēt uz pārdzīvojušā laulātā pensiju pēc dalībnieka nāves ar prasību, ka dalībniekam un viņa partnerim bija jāreģistrē savas partnerattiecības līdz dalībnieka 60 gadu vecuma sasniegšanai, rada diskrimināciju vecuma dēļ pretēji Direktīvas 2000/78/EK 2. pantam kopā ar 6. panta 2. punktu, ja: